Bucureşti 3 Mai 1880

Stimabilă Doamnă şi respectata mea amică,

Dacă v-am putut trimite atât de repede scrisorile în cestiune, cauza e că ele au fost totdeuna la mine; pentru actele cerute veţi binevoi a îngădui una sau două zile ca să le caut în vravul meu de cărţi, nearanjate încă din lipsă de timp şi legate în teancuri tocmai în acele nefericite zile de Paşti, singurele libere pe care le-am avut de atâta timp şi pe care le-am întrebuinţat la legarea în teancuri a cărţilor. În orice caz, stimabila mea Doamnă, sper a nu-mi atrage din nou supărarea DV. şi Vă rog de mii de ori să mă iertaţi, dacă nevoind a Vă lăsa fără răspuns imediat, nu alătur deja pe lângă actele în cestiune.

Vă miraţi de graba - mie desigur penibilă şi neplăcută - cu care V-am trimis scrisorile cerute. Uitaţi însă, se vede, scrisoarea DV. din urmă pe care V-am trimis-o asemenea şi prin care mi-aţi luat orice perspectivă de-a da lucrului o altă formă, decât cea dorită de DV. chiar.

O repet, Doamnă, nu insist câtuşi de puţin de-a urni de pe umerele mele sarcina de vină ce mi se cuvine şi ca omul, care ia orice amănunt asupra sa, după ce a luat totul împreună, nici nu mai gândesc să-mi uşurez sarcina, să atribuiesc altora sau împrejurărilor sau în fine numai greutăţilor momentane purtarea mea oricum ar fi fost.

Cât voi putea voi încerca să îndreptez ceea ce-am greşit; a silui împrejurările, iată singurul lucru pe care nu-l pot face prevăzând de mai-nainte zădărnicia unor asemenea încercări.

Sfârşesc scrisoarea mea prin părerea de rău că aţi găsit de cuviinţă a-mi imputa fapte, pe care nu le cunosc, relatate DV. de persoane, pe cari asemenea nu le cunosc. În orice caz, în retragerea absolută în care trăiesc, a fost ceva nou pentru mine de-a afla despre ocupaţiuni, cărora se pretinde că mă dedau sau despre petreceri, la cari se pretinde c-aş fi luând parte. Sunt atât de retras, Doamnă, şi am atât de puţin interes pentru ceea ce se vorbeşte sau nu despre mine, c-un cuvânt toată viaţa mea e atât de simplă, cu toate greutăţile ei, încât nici curiozitatea n-o am de-a şti cine şi-a luat libertatea de-a zice că pretinde a mă cunoaşte, nici curiozitatea de-a şti ce se vorbeşte.

O singură dorinţă am avut, dar dacă şi oameni şi împrejurări o fac să devină irealizabilă, nu voi fi eu acela care să impun unora, să siluesc pe celelalte. Toate merg, se vede, pe-un drum prescris de mai-nainte, asupra căruia puterea individului nu are nici o influenţă.

Repetând rugăciunea să binevoiţi a îngădui vro două zile până să vă pot trimite actele rămân cu tot respectul

al DVoastre supus servitor
M. Eminescu